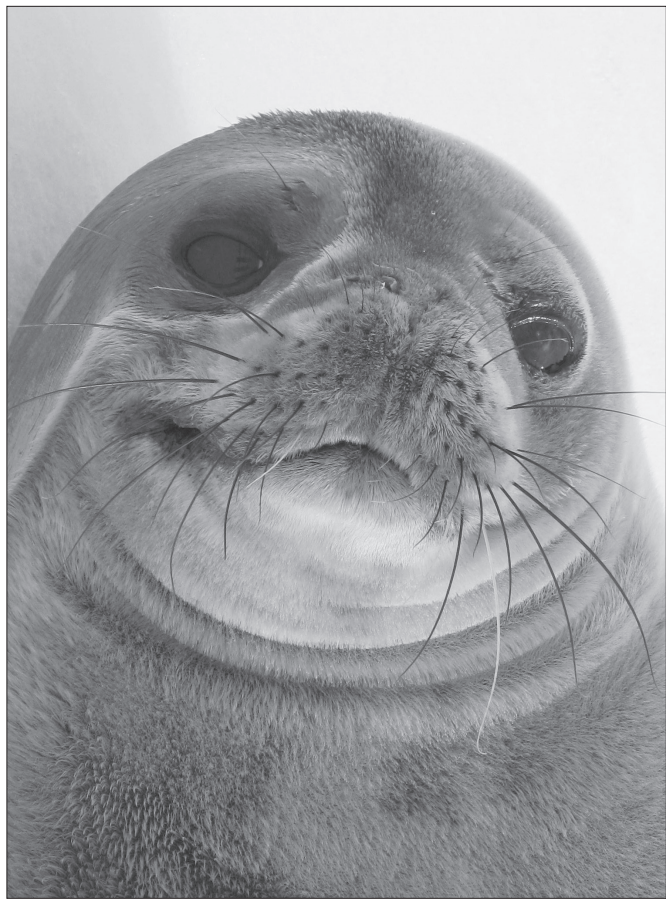

Antarktida

13. den – pondělí 20. 12. 2004

Probudili jsme se a ve shonu dobalovali a dochystávali poslední věci.

Nesnídali jsme a rovnou jsme se navlékli do teplého oblečení. Taxíky už byly připravené, ale museli jsme čekat na tátu. Měli jsme dost velký skluz, ale nevadilo to, dokonce jsme chvíli museli čekat. Zjistili jsme, že s námi letí několik Korejců, Čilců, Argentinců a samozřejmě Uruguayců, protože to byl jejich let. Letadlo přiletělo 19. prosince z Montevidea a je asi pro 40 lidí.

Když jsme procházeli celní kontrolou, zjistili jsme, že u sebe máme tři nože, ale Markéz to s nimi nakonec nějak domluvil. Než jsme se nalodili na palubu, snědli jsme kus bábovky a chilskou housku.

Po schodech jsme došli na plochu a nastoupili do autobusu, který nás dovezl k letadlu.

Vojenské letadlo bylo maskáčované, ale bylo větší, než jsem myslela.

Nastoupili jsme dovnitř. Všude byly trubky, žádné polstrování jako u osobních letadel. Bylo vidět a slyšet, že o pohodlí se nikdo nestaral.

Za kabinou bylo místo na sezení a za polystyrenem obrovský nákladní prostor. Seděli jsme po boku. Letadlo bylo rozděleno jednou řadou, takže to vypadalo takhle:

Opírali jsme se o červené sítě, bylo to docela pohodlné. Sedět bokem ke směru jízdy je dost zvláštní, ale vadí to jen při vzletu a přistání. Jakmile jsme se rozjeli, motory začaly řvát, naštěstí jsme to věděli a vzali jsme si vaty do uší.

Protože jsme neměli okénko, nic jsme neviděli a neměli jsme co dělat, protože jsme se navzájem neslyšeli. Letěli jsme asi 2,5 hodiny, v letadle není záchod, takže jsme to museli vydržet.

Půl hodiny před přistáním se všichni dívali z okénka a já jsem si celou dobu myslela, že jsme už nad zemí. Nejdříve se se strašným vrzáním odklopila kola a potom to hodně drclo, přistáli jsme v ANTARKTIDĚ.

Dvacet minut nás drželi zavřené v letadle, z nákladního prostoru táhl ledový vítr a taky jsme tudy vystupovali. První, co jsem na Antarktidě udělala, bylo, že jsem si došla na záchod. Krajina na ostrově Krále Jiřího připomínala posnžený uhelný důl. Vzduch však byl čistý a sníh dál od letiště jasně bílý. Odchytil si nás jeden kameraman a museli jsme česky říci: „Veselé Vánoce a šťastný nový rok z Antarktidy přejeme všem lidem na celém světě.“

Šli jsme do nějaké chilské budovy, kde byl Jarda a Jirušovi, kteří právě odjížděli z Antarktidy. Chilani nám dali kafe a sušenky. Snědli jsme kus bábovky, chleba a dlouho jsme čekali. V hangáru jsme si vzali batohy a vyrazili na čínskou stanici.

Šli jsme po bahnité cestě a kousek od letiště jsme spatřili dva tučňáky. Byli hrozně daleko, v černém fraku se kolíbali k vodě, i na tu dálku byli hrozně roztomilí.

Dohnal nás Jarda s autem a ruským řidičem, vystoupil a my jsme do auta naházeli batohy.

Po chvíli cesty jsme viděli chilskou stanici, v apartmánech tu žije několik rodin, je tu supermarket, banka, pošta, kostel, vlek a sázková kancelář.

Najednou k nám připlachtil veliký pták, myslela jsem, že je to orel. Má zahnutý zobák, je hnědý a někde na křídlech bílý, zespodu má bílé trojúhelníčky. Jarda nám později řekl, že jsou to SKUY čili CHALUHY VELKÉ, jsou hrozně drzé a když jde-

Skua (chaluha velká, *Catharacta skua*)

te kolem jejich hnízda, začnou nalétávat. V knize jsme zjistili, že na celém světě je jich jen 20 000 párů, ale tady je jich spousta.

Sešli jsme z kopečka, viděli jsme čínskou základnu, tučňáky a tuleně.

Tučňáci

Tučňáci vypadají na suchu jako savec podobný člověku. Když leží, je jako pták, když plave, tak vypadá jako ryba, a když plave se zvednutou hlavou, tak jako kachna.

Tučňáci žijící tady na Jižních Shetlandech mají černý frak a bílou náprsenku. Křídýlka jsou hubená, dole světlá a seshora černá, dole mají krátký ocásek a růžové nohy se třemi prsty a blánami.

Na Nelsonu žijí jenom nakreslení tučňáci: uzdičkový – toho jsem u základny ještě neviděla, papua a adélin, vzácně se objeví i tučňák královský nebo císařský (jsou na hlavě žlutí) a macaroni, který má na hlavě žlutou chocholku.

Nejobyčejnější je tučňák adélin, papua je roztomilý kvůli červenému zobáku.

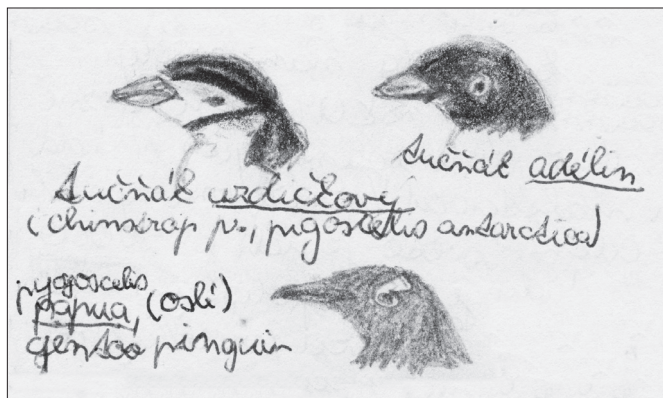
Nejvtipnější je, jak se tučňáci pohybují. Po zemi se kolébají, ale jsou překvapivě rychlí, vypadají jako starý děda ve fraku, a když se dostanou na kameny u břehu, legračně po nich skákají, do vody se vrhají po hlavě, chvíli plavou jako kachny a v hejnech plují hrozně rychle a vyskakují jako delfini. Po sněhu se klouzají po břiše, a když jsou na břehu, stojí na místě a sem tam se kolébají nebo leží na břiše. Když jsou dva, jeden většínou stojí a druhý leží.

Zajímavé je, že na King Georgi (ostrově Krále Jiřího) byly druhy skoro vždy promíchané, že stála uzdička a dvě adélky atd.

Tučňáci jsou strašně legrační, roztomilá a zvláštní zvířata. Někdy stojí vážně a elegantně, někdy si hrají jako malé děti.

Dva uzdičkoví tučňáci stáli na břehu. Chtěli jsme se k nim připlížit, ale oni se kolébavým krokem blížili k vodě.

Za chvíli jsme viděli hejno plovoucích tučňáků vyskakujících nad hladinu. Když tučňáci odplavali, vrátili jsme se k tule-

Tučňák uzdičkový (*Pygoscelis antarctica*), „adélka“ (tučňák kroužkový, *Pygoscelis adeliae*) a „papua“ (tučňák oslí, *Pygoscelis papua*)

ňům. Překvapilo mě, jak jsou roztomilí. Představte si veliké dlouhé tělo s ocáskem na konci a dvěma malými ploutvemi po bocích, které se líně vyvaluje na slunci a točí za vámi svoji hlavu s obrovskými černými očima a usměvavou tlamou. Tuleň je schopný celé hodiny jen ležet a nic nedělat. Když k němu přijdete, zaujmete jeho pozornost, sice stále leží, ale hlavu stále otáčí všude, kam jdete, rozhodně by nebylo těžké ho zabít. Očima na vás kouká soucitně a důvěřivě jako dítě.

Šli jsme dál k čínské základně, viděli jsme ještě několik tučňáků a tuleňů i spoustu ptáků.

Čínská stanice má několik obrovských budov, vešli jsme do té, u které ležely naše batohy. Stanuli jsme v předsíni ozdobené

červenými čínskými ozdobami. Zuli jsme se a šli do jídelny plné nových masivních dřevěných stolů a židlí. Měli tam televizi, další ozdoby a seděli tam dva Číňani. Uvařili jsme si pravý zelený čínský čaj, byl hrozně dobrý. Necelé dvě hodiny jsme čekali na Jardu, který šel k Chilanům něco vyřídit.

Po půl hodině jsem šla ven, docela daleko směrem zpátky. Připlížila jsem se ke třem papuáncům asi na tři čtvrtě metru. Viděla jsem, jak tučná kadi, zvedne ocásek a vystříkne guano, tučnáčí trus. Guano je všude na břehu plno. Když jsem se vrátila, šly jsme s Týnou a Bětou k moři. Kolem jezírka a bažinek seděly skuy, bylo jich tam asi čtyřicet, a jakmile jsme se k nim přiblížily, vzlétly a začaly nálety. Vůbec se nebojí přilétnout blízko a prý i klovou. Šly jsme se ještě podívat na tučňáky a zpátky k Číňanům.

Čínská stanice

Večeře na čínské stanici

Sušili jsme klučičí oblečení a ochutnávali čínské jídlo.

Když Jarda přišel, vyjednal, že budeme u Číňanů večeřet v šest, ale ve skutečnosti už bude 7.00, protože na čínské stanici mají o hodinu méně.

Po kratoučké procházce jsme šli dovnitř. K večeři byla rýže buď s nějakým masem v omáčce s bramborami, nebo s teplým okurkovým salátem, masem s dobrým zelím a něco divného z moře. Dala jsem si první tři věci, byly hrozně dobré, ale to s tím zelím bylo pálivé jak čert.

Jeden Číňan dal mámě a Daně pomalovaný hedvábný šátek a mně, jako nejstarší, starý diář se třemi antarktickými razítky.

Vyfotili jsme se a přes hory jsme s batohem vyrazili k průlivu na Nelson. Šli jsme docela dlouho přes krásné zasněžené kopce, stále nahoru na obzor a za obzor a na obzor, bouřilo se to, ale byli jsme na Antarktidě, takže nám to bylo jedno, objevili jsme v sobě novou antarktickou sílu.

Sešli jsme po strmém zasněženém kopci k moři na bahnitou pláž. Viděla jsem Matyldu i černý gumový člun, na kterých se přepravíme na Nelson.

Šli jsme podle pobřeží daleko za Matyldu, viděli jsme mnoho tučňáků.

Unavení jsme došli k místu, odkud poplujeme. Moře vypadalo jako řeka, silný proud šel směrem k Pacifiku.

Jarda řekl, že už nepojedem a že máme rozbalit dva stany. Na kamení jsme bez kolíků postavili náš a Dany. Táta s Jardou šli přivést lodě.

Šli jsme pozorovat dvě uzdičky a po dlouhé době s mámou a Bětou k Matyldě, abychom se koukli, co tam tak dlouho dělají.

Když jsme přišli, akorát lodě dávali na vodu. Matylda má dva světlé buřty spojené prkny na třech místech. Když jsem zjistila, že mezi buřty nic kromě jedné klády není, dost jsem se lekla, naštěstí přes prkno položili přeloženou dlouhou polonafouklou černou rouru. Druhý člun je menší a černý, je jako menší raft. Matylda je dlouhá asi 4 metry, nosnost je 1000 kg, váží 50 kg a maximum rychlosti je 7 km/h.

Běželi jsme zpátky, protože jsme měli příkaz být u stanů dříve než oni. Nezdá se to, ale měli jsme co dělat.

Jarda z dálky volal: „Bořte stany, odplouváme.“

Moře bylo najednou úplně klidné. Bylo už 11 hodin, ale tady je celý prosinec a leden světlo – slunce zapadne, ale už svítí z druhé strany.

Bleskově jsme zbourali stany, Kryštofa jsme vytáhli ze spacáku. Ve spěchu jsme do stanu zabalili Matoušovu rukavici a Kryštofův sandál.

Batohy jsme naházeli na loď, byly úplně plné.

Černý člun byl přivázaný na Matyldě a na něm ještě žlutý kajak.

Odstrčili jsme loď do vody, není to problém, protože moře je celkem mělké a na Antarktidě se nosí holiny. Bála jsem se

Přistání na Nelsonu

toho, ale má to několik výhod, protože buď chodíte hlubokým sněhem, bažinami, nebo po kraji pobřeží, a pohory by byly neustále mokré.

Vypluli jsme, chvíli jsme pádlovali a Matylida spustila motor. Brázdili jsme ledovou a čistou modrou vodu průlivu. Teprve teď mně přišlo, že jsem na Antarktidě, ale stále to byl jen vzdálený sen, který jako by nebyl skutečný.

Hrozně jsem se bála, seděli jsme úplně na buřtech, protože všude byly batohy. S tátou a Matoušem jsme jeli na černém člunu.

Na dalekou horu se šplhal tuleň leopardí, jakmile nás však zahlédl, plaval k lodím. Leopardi lodě i napadají, proto jsme ho sledovali s připraveným pádlem, potom nám však zmizel.

V půl dvanácté jsme přistáli na Nelsonu. Byl to takový krásný pocit, konečně jsme si mohli oddechnout, naše dlouhá cesta přes půl světa byla u konce. Byla jsem unavená, ale spokojená a plná nové energie. Šťastně jsme dopluli na Nelson!!

Odtahali jsme lodě na břeh a zatížili kamením.

Po pobřeží jsme s batohy přelézali obrovské kameny až na pláž s brazilským refugiem, odkud jsme se museli vydat nahoru přes sedlo, protože byl příliv a k nám bychom nepřešli.

Běželi jsme do kopce, abychom co nejdřív viděli stanici.

Vyšli jsme na kopec, pod námi bylo údolí a stanice. Šli jsme dolů zasněženou strání.

Unavení jsme došli někdy po půlnoci. Odhodili jsme batohy, zapnuli elektrárnu a šli spát. Já s Bětou, Matoušem a Týnou spíme v domečku.